

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๓

อย่ามาคิดอกุศลกับเรา มันจะเผาตัวเอง

(วันนี้มีผู้มาฟังธรรมประมาณ ๒๐๐ คน)

เวลาหัวหม้อแกง เรามองเห็นพระหัวหม้อแกง มันมีหูนะ ไปจับหูเดียวหัวเราดู เราไม่ได้ไปจับพระหูเดียวตั้งลองดูจะเป็นยังไง ไม่ได้คิดได้อ่านอะไรเลย อย่างนี้ละผู้มาศึกษาไม่ได้ใช้สติปัญญาสักนิดหนึ่ง ๆ เลยนะ มันจับหม้อแกงไป หม้อแกงหนัก ๆ มันหัวหูเดียว ดูซิฟังซิ แต่เด็กเขาก็ไม่ทำ ทำไมพระวัดป่าบ้านตาดทำได้ถ้าไม่โง่เสียจนเกินประมาณ หม้อนั้นเขามีไว้สองหู เพื่อจับทั้งสองหูให้เสมอกันจะไม่หนักหน่วงเกินไป ไม่ทำให้หูหม้อเสีย แล้วพระทำได้สบายอย่างโง่ ๆ ไม่คิดได้อ่านอะไรเลย มองไปที่ไหนมันขวาง นอกจากไม่มองเท่านั้น

แล้วเวลาตอนเช้าก็นอนได้ไปปลุกมาฉันจังหันมากินข้าวก็มีเหรอ ถึงเวลาตอนเช้าที่พระทำข้อวัตรปฏิบัติเป็นความร่วมมือกัน เรียกว่าความสามัคคีนั้น ผู้ที่นอนเหยียดคลุมโปงอยู่มีไหมในวัดนี้ล่ะ โห มันขวางเอาจริง ๆ นะขวางศาสนา เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้นไม่ใช่เรื่องธรรม ถ้าเรื่องธรรมแล้วต้องมีสติตั้งตลอดเวลา นี่เรียกว่าธรรม ทำอะไรมีสติสัมปชัญญะและปัญญารอบ รอบ ๆ อยู่ตลอดเวลา นี่เรียกว่าธรรม ความเคลื่อนไหวไปมาเฉพาะแก็กิเลสตัวเองก็เป็นแบบนี้ เวลาเอาไปใช้ภายนอกก็มีสติปัญญาสัมปชัญญะรอบตัว ๆ ไปตลอดเวลา นี่แลคืองานของพระโดยแท้ที่มีสติตั้งรอบตัว อันนี้มันงานอะไรก็ไม่รู้ มองไปที่ไหนดูไม่ได้ล่ะ เช่อ ๆ ซ่า ๆ

แล้วหลังไหลเข้ามาเรื่อย ๆ ผู้อยู่เก่าบางองค์จะตายนะ นักข้อวัตรปฏิบัติทุกแห่งทุกมุม หมุนตัว ๆ แล้วพวกนั้นก็นอนเกลื่อนอยู่ตามส้วมตามถานนั่นแหละ นอนที่อื่นไม่เหมาะ พวกนี้ต้องไปนอนในส้วมในถาน โผล่หน้าออกมาหน้านอนเต็มหน้าเลย ประเภทนี้ล่ะ พวกนอนอยู่ในถาน โผล่หน้าออกมาหน้านอนเต็มตัว ดีไม่ดียังประกาศตัวว่าแก่งไม่มีใครเอาหน้าหน้าได้เหมือนเรา เรานี้แก่งกว่าเขา ยังอวดไปอีกนะ กิเลสมันถอยเมื่อไรยังอวดอีก

ข้างในครัวก็ดูให้ทั่วถึงนะ การอยู่การกินอย่าเอากิเลสตัณหาพาอยู่พากิน ให้เอาธรรมพาอยู่พากิน ธรรมพาอยู่พากินนี้สะดวกทุกอย่าง มีอะไร ๆ เป็นธรรมไปหมด กินมากกินน้อย อิ่มบ้างไม่อิ่มบ้าง เป็นธรรมไปหมด ถ้าเรื่องธรรมแล้วไม่ขัดกัน ถ้าเป็นกิเลสแล้ว โถ จ้องมองกันเพ่งโทษกัน คนนั้นได้มากคนนี้ได้หน่อย กิเลสเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมแล้ว ต่างคนต่างเป็นธรรมไม่มีอะไรกระเทือนกัน บิณฑบาตมาอย่างนี้ได้กล้วยลูกเดียวก็พอแล้ว โอ๊ย วันนี้ภูมิใจได้กล้วยลูกหนึ่ง นั้นละธรรมเป็นอย่างนั้น ได้ข้าวมาเปล่า

ๆ ก็ฉัน วันนี้ดีทาวนาไม่่งว่ง มีกับมาก ๆ ่งว่ง ถ้าธรรมแล้วดีเป็นธรรม เป็นแต่ธรรม ล้วน ๆ ไม่ขัดข้องกับอะไรทั้งนั้น นี่เรียกว่าธรรมให้พากันจำเอาไว้

พระท่านผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านเป็นอย่างนั้น อะไร ๆ จะไม่ให้เข้ามา กระเทือนธรรมเลย ธรรมต้องเทิดตลอดเวลา สติธรรมปัญญาธรรม วันนี้นั้นมากสติไม่ดี ปัญญาไม่ดี ความเพียรไม่ค่อยดี มีแต่เสื่อกับหมอนมัดติดคอดิตหลัง นั้นท่านเทียบทันที ๆ เรื่องของธรรมเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงอยู่ง่ายกินง่ายไปง่ายมาง่ายนอนง่าย มีมากมีน้อยสะดวกทั้งนั้นขึ้นชื่อว่าธรรมแล้ว ถ้ากิเลสไม่พอ อะไร ๆ ก็ไม่พอ หามากองเท่าภูเขาที่ยังไม่พอ นั้นละเรียกว่ากิเลส ตัวนี้ละตัวมันทำลายโลกอยู่เวลานี้จะเป็นอะไรไป

ความเห็นแก่ได้ เห็นแก่รำแก่รวย ไม่ทราบมันจะรวยไปหาพ่อหาแม่มันอะไร ธรรมะอยากถามว่าอย่างนั้น หรือถามไปแล้วเราก็ไม่รู้ มึงจะหาไปเผาพ่อเผาแม่มึงเหอ ธรรมดาเขาเอาพินเผาเอาถ่านเผา มึงจะเอาทองสมบัติที่ได้มาด้วยความทะเยอทะยานนี้ เหอไปเผาโคตรพ่อโคตรแม่มึงนะ นี่คือภาษาธรรม ตกิเลสต้องเอาอย่างหนักอย่างนี้ นะ ไม่ได้ถือเป็นความหยาบโลนอะไร ถือเอาน้ำหนักตักันให้กิเลสรู้ตัวบ้าง มีแต่เจริญ พร ทุกอย่างให้หวานไปหมดเรื่องของกิเลส มันกัดดับกัดปอดด้วยความหวานของมันรู้ กันไหมละ ธรรมะส่องเข้าไปเห็นหมด มันใช้เล่ห์เหลี่ยมหลายสันพันคมหลอกหลงเอา ดับเอาปอดไปกิน ธรรมะเห็นหมด ฟาดเข้าไปทะลุเลย พากันจำเอานะที่เทศน์นี้ เราดู ไม่ได้จริง ๆ นะมองดูที่ไหนมันขวางหูขวางตา คือขวางธรรมนั้นแหละ

แขนเราเป็นมาถึงสองครั้งแล้วนะ แขนข้างขวานี้เป็นมาสองครั้งแล้ว ครั้งแรกก็ จนจะใช้ไม่ได้จะยกไม่ได้แล้ว ปวดก็ปวด ขัดปวด แล้วจะยกไม่ได้ ตึงหมด อาจารย์ หมออวย-คุณหญิงสงศรี (เกตุสิงห์) นั้นแหละมานิมนต์ให้ไปรักษา ว่าหมอคนนี้เก่งมาก เราก็เลยไป นี่วาระแรกนะไปนวดเส้น

แกนวดเส้นเรา ไม่ได้รับเข้าในบัญชีร้องจ๊าก ๆ แจก ๆ นี่นะ (ชี้ไปทางกลุ่มลูกศิษย์ที่มาฟังธรรมประจำ) อันนี้แต่ะไม่ได้ร้องจ๊าก ๆ เราไม่ได้อยู่ในบัญชีนี้ เป็นซุงทั้งท่อนเลย เอ้าว่างั้นเลย เชื้อหมอล้วนนะ คือเขามาจับดู ๆ ทุกอย่าง เขาว่าเป็นเพราะเส้น ล้วน ๆ ไม่มีโรคแทรก เอาถ้างั้นมอบให้เลย แขนจะขาดก็ให้ขาดไปเลย เราเชื้อหมอล้วนแล้วเสร็จแล้วหมอมจะเอาแขนเรามาต่อกันเอง เอาเลย ใส่เต็มเหนี่ยวเลย

นี่ละที่ว่าหมอ อาจารย์หมออวยนั่งดูอยู่นั้น ให้อาจารย์หมออวยได้ดูเสียบ้าง เรื่องโลกกับธรรมต่างกันอย่างไรบ้าง อาจารย์หมออวยก็เป็นหมอขนาด ศาสตราจารย์ แล้วมาดูเรื่อง พุทธศาสน์ ต่างกันยังไง ชัดเลยเต็มเหนี่ยว เอาให้เต็มเหนี่ยวนะเราบอก ปล่อยเลยเทียว ชัดเอาเสียเต็มเหนี่ยวเลย เราเป็นซุงทั้งท่อนเลย

ขนาดที่แรกสองชั่วโมงกว่าเล็กน้อย พอลงมาถึง “ขอกราบท่านอาจารย์อีกทีหนึ่ง” “กราบเพราะอะไรว่าซี” “ผมขนาดเส้นมานี้เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ คน ผมไม่เคยเห็นรายใดเลย ที่จะเป็นอย่างท่านอาจารย์ เห็นแต่ร้องจ๊าก ๆ อันนี้เฉย ผมไม่เคยเห็นเลย เพราะผมขนาดเต็มเหนี่ยวผม” อู๊ย มือหอมเหมือนกับเหล็กนะ แข็งไหมเหล็ก “มีท่านอาจารย์องค์เดียวเท่านั้น ผมผ่านมานี้เพิ่งเห็นองค์เดียวนี้ รายเดียวนี้เลย ที่เฉยเลยไม่มีอะไร ผมจึงขอกราบ” ความหมายนะ คือขอกราบอีกครั้งว่างั้นนะ เขาไม่เคยเห็น

แล้วเว้นอีกสามวันมาขนาดอีก เว้นไปอีกสองวันขนาดอีก ขนาดสามหนหายเลย วันแรกเป็นวันรุนแรงมาก..ขนาด ถ้าธรรมดา มันอดมันทนไม่ได้แหละ แต่นี้ฟังซิ เหมือนขอนซุง เอ้าแขนจะขาดให้ขาดไปเราเชื่อหอมแล้ว แขนขาดไปเวลาหอมขนาดเสร็จเรียบร้อยแล้ว หอมจะเอาแขนมาต่อกันเอง นุ่นเห็นไหม เรียกว่าปล่อยเต็มที่ ชัดเต็มเหนี่ยวเลย ขึ้นทั้งตัวเลยนะ แกขึ้นทั้งตัวเลย ชัดเต็มเหนี่ยว โห้ย นิ้วของหอมขนาดนี้ไม่ใช่เล่น ไม่ได้เหมือนนิ้วมือใครนะ แข็งแกร่ง ฟาดลงไปนี่ โถ อาจารย์หอมอวยก็นั่งดูอยู่นั้น หายเลยนะ

ที่นี้ก็มาพักที่สองอีก ที่ไปเกิดอุบัติเหตุนี้อีกละ อันนี้ไม่ค่อยรุนแรง ที่ท่านสมบูรณ์ขนาดนี้ นะ ไม่รุนแรงเหมือนนั้น อันนั้นเอาจริง ๆ เพราะแขนจะยกไม่ขึ้น เขาบอกว่าเป็นเพราะเส้นลั่น ๆ เราก็อปล่อยให้เลยเถียว อันนี้มันไปเกิดอุบัติเหตุมา ให้หอมขนาดก็ท่านสมบูรณ์ขนาดให้ ถ้าไม่ใช่ท่านสมบูรณ์แล้วเราจะเป็นอัมพาตเลยนะ เพราะมันรุนแรงมาก จะเป็นอัมพาตเลย แต่นี้ก็ปล่อยให้อย่างนั้น แต่เราไม่ได้บอกว่าปล่อยอย่างที่ท่านสมรรถรงค์ศักดิ์ ที่มูลนิธิหลวงปู่มั่นฝิ่งธนะ นะ นั้นเราปล่อยเลย อันนี้เราไม่ได้บอกว่าปล่อย ธรรมดา แต่ก็ไม่เคยร้องอู๊ ๆ อี้ ๆ เหมือนบ้าทั้งหลายว่างั้นเถอะ เราพูดจริง ๆ เราอยากเห็นบ๊าก็ลองไปให้เขาขนาดเส้นให้ซี ร้องจ๊ากเลย นุ่นบ้าขึ้นแล้ว อันนี้เฉยเลย เพราะฉะนั้นท่านสมบูรณ์จึงได้เอาไปสอนท่านเพ็งวัดถ้ำกลองเพลละซิ ทางนั้นพอกดลงไปร้องจ๊าก ๆ เลย นานเข้า ๆ ก็ “โห้ย ทำอะไรก็ไ้ไ้ลายหลวงปู่บ้านตาดบ้างซี อะอะก็ร้องจ๊าก ๆ ท่านไม่เห็นร้องอะไรท่านเฉยอยู่ตลอด” “เหอ” (ลูกศิษย์พากันหัวเราะ) อาจารย์เพ็ง “ท่านไม่ได้ร้องเหอ” “โห้ย ท่านไม่ได้ร้อง ท่านเฉยเลย” “เหอ ท่านถอดวิญญูณไปไว้ที่ไหนนอ” (องค์หลวงตาหัวเราะ) “ท่านถอดเอาดวงวิญญูณไปไว้ที่ไหนนา” “ก็ไม่ทราบไว้ที่ไหน แต่ว่าท่านไม่เคยร้อง ท่านเฉย” ว่างั้น

สำหรับท่านสมบูรณ์นี้ถ้าธรรมดาเขาเรียกว่า ขึ้นรุนแรงนุ่นนะ แต่ถ้าเทียบกับครั้งนั้น ไม่รุนแรง แต่ถึงยังไงก็ตาม ท่านก็บอกว่า “ไม่มี ท่านขนาดมานี้ ที่จะเฉยอย่างนี้

ไม่เคยมี ก็มีแต่หลวงปู่เท่านั้น” หาย หายเป็นลำดับลำดับเลย แขนมีกำลังแล้ว ตอนนี้นวดก็ค่อยอ่อนลง ๆ แล้วก็ค่อยเจ็บน้ก

(ลูกศิษย์จากสหรัฐอเมริกานำดอลลาร์เข้ามาถวาย ๖,๓๕๐ ดอลลาร์ และทองคำหนัก ๒ บาท มีลูกศิษย์อีกคนหนึ่งกราบเรียนถามเรื่องการภาวนา คุณ..ที่อยู่แคลิฟอร์เนียเขาฝากมาถามปัญหาว่า เขาฝึกภาวนากับอาจารย์ที่เป็นศาสนาพุทธเหมือนกัน เสร็จแล้วเวลานั่งภาวนาไปเขามีอาการเส้นเอ็นปวด กระตุกปวด แล้วก็เจ็บปวดมาก อาจารย์ท่านนั้นก็แนะนำให้หยุดภาวนา แต่เขาก็ยังภาวนาอยู่ด้วยการนั่งเก้าอี้ นั่งกับพื้นไม่ได้ แต่ก็ยังปวด ตอนนี้อยู่ไม่ได้ภาวนาเท่าไร ก็เลยจะกราบเรียนถามว่า หลวงตาจะเมตตาแนะนำให้เขาปฏิบัติต่อไปอย่างไรดี

หลวงตา เราชี้แจงตอบ (ลูกศิษย์หัวเราะ) ว่านั่งภาวนามันปวดนั่นปวดนี่ นี่กระจองอแง นั่งไปไม่ได้เป็นเพราะภาวนา ง่อยเปลี้ยเสียแข้งเสียขาเป็นเพราะภาวนา (ลูกศิษย์หัวเราะอีก) หูหนวกตาบอดที่ไหนก็เป็นเพราะภาวนา ถ้าใครไม่ภาวนาไม่วิกลวิการ ป่าช้าไม่มี พวกไม่ภาวนาพวกนี้ไม่มีป่าช้า ตายไม่เป็น พวกที่เจ็บปวดง่อยเปลี้ยเสียแข้งเสียขา หรืออวัยวะต่างๆ เสียไปในแง่ใดก็ตาม เฒ่าแก่ชราคร่ำคร่ามานี้เป็นเพราะภาวนา ๆ เข้าใจไหม ถ้าไม่ยอมมีป่าช้าเรื่องของกิเลสก็จะซ้ำเติมซ้ำอีก เพราะอันนี้เป็นเพราะภาวนา ๆ นี่ก็คือเรื่องของกิเลสใช้ใหม่ละ เพื่อจะให้หนักเข้าไปอีกก็คือว่า ไม่ต้องภาวนาจะไม่มีป่าช้ากัน โลกนี้มันมีป่าช้าเพราะภาวนานั่นแหละ เข้าใจหรือ ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้า อะไรจะปวดก็ให้มันปวดซิ ฟาดมันขาดสะบั้นลงไปให้มันเห็นอย่างนั้นซิ จึงเรียกว่านักรบ รบกิเลสตัวมันหาเรื่อง หาเรื่องเก่งนะกิเลส มันหาเรื่อง

พอจะนั่งภาวนามันหาเรื่องแล้ว “แหม วันนี้เหนื่อยมาก” นั่นเห็นใหม่ละ ปวดแล้ว ๆ เหนื่อยปวดแล้ว เข้าใจไหม พอจะนั่งภาวนานิ่ง ๆ จัน ๆ เอ้ามันจะตายแล้วนี่ พวกบ้า เราไม่ยอมฟังละซี่เกียจ พูดเท่านั้นก็พอแล้ว ใครไม่มีป่าช้าให้เลิกภาวนา เอ้ามันจะไม่ตายจริง ๆ เหรอกิเลสหลอก พระพุทธเจ้าสลบ ๓ หน พัดกับกิเลส เอามาแจกอยู่ที่นี่เห็นไหม เรามันไม่เพียงปวดนะกันเราแตก เรานั่งภาวนากันแตก ฟังซิ จริงหรือไม่จริง ถอดเอาเรื่องของเรามาพูดเลย นั่งภาวนาฟาดตลอดรุ่ง ๆ นั่งภาวนานี้ เอ้าดูตัวอย่างให้เห็นนี้ ตั้งก็กลงไปแล้วตั้งสัจจอธิษฐานขาดสะบั้นลงเลย เรื่องตายไม่มีความหมาย เราจะนั่งตั้งแต่บัดนี้จนกระทั่งถึงสว่างขึ้นเป็นวันใหม่เรียบร้อยแล้ว อย่างลุกออกเร็วต้องนั่งสว่างเป็นวันใหม่แล้ว นอกจากนั้นแล้วมันจะนั่งเตลิดไปไหนก็แล้วแต่มัน แต่นี้ปักเอาไว้

เราไม่มีเรื่องอะไรขอแม่ ยกไว้ข้อหนึ่ง ตอนนี้อยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์และหมู่คณะคือเว้นไว้แต่มีเหตุฉุกเฉินเกิดขึ้นภายในวัด จะเกิดกับครูบาอาจารย์หรือพระเถรองค์ใด

ก็ตาม นั้นเราจะลุกให้ เพื่อไปช่วยเหตุการณ์ต่าง ๆ มีข้อเดียวเท่านั้น นอกนั้นไม่ให้มีเลย เอาเป็นอะไรเป็นเลย ฟังซิ ชัดกันเลยทีเดียว เอ้า อะไรจะตายก็ตายไม่สำคัญ ต้องเอาวันพรุ่งนี้เป็นเกณฑ์ ปวดหนักออกเลย ปวดเบาให้ออกเลย พุดให้มันเต็มยศก็คือว่า ชี้เลย ฟาดใส่ผ้าเลยเทียว ปวดเยี่ยวเอาออกเลย ปวดซ้อออกเลย ตื่นเช้ามาก็ไปชักตัวเอง แม่เลี้ยงมาตั้งแต่เป็นเด็ก มันเอาटकแม่เป็นส้วมเป็นถ่านมาเท่าไรแล้ว นี่ชี้ใส่ผ้าตัวเองใหญ่ขนาดนี้แล้วชักไม่ได้ เอาไปฆ่าเสียมันหนักศาสนา อย่าให้นักศาสนาพระประเภทนี้ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีข้อแม่ เอาอย่างนี้ตลอด ฟุ้ง ๆ เลย นั่งคินที่แรกออกร้อนกัน ออกร้อนเป็นกำลัง แต่ส่วนอันนี้มันเหมือนกับว่าไฟเผาทั้งร่าง นั้นเห็นไหม ทุกข์มาก ไหมนั่งตลอดรุ่ง ใครยังไม่เคยเห็น เอาลองดูซินะ นี่ผ่านมาแล้วได้ ๙ คิน ๑๐ คิน แต่ไม่ติดกัน เว้นสองคินบ้าง สามคินบ้าง เอาตลอดรุ่ง ๆ นั้นละเราจึงได้เห็นอำนาจของธรรมกับกิเลสพัดกัน

เวลาคนจะตายจริง ๆ คนเรานี้ไม่ได้โง่ตลอดเวลา นะ มันขึ้นเอง เวลาจะตายจริง ๆ มันหาทางออกจนได้ด้วยสติปัญญาพิจารณารอบตัว จิตลงผิงเลยนะ ถึงแดนอัศจรรย์เลย อ้อ เป็นอย่างนี้ละเธอ เพียงจิตรวมลงด้วยกำลังมีกิเลสอยู่ก็ตาม ลงก็อัศจรรย์ นั้นละได้แดนอัศจรรย์คินแรกในการนั่งภาวนา ไม่มีพลาดนะ นั่งก็คินก็ตามได้ทุกคินแบบนั้น เป็นแต่เพียงว่าลงช้าหรือเร็วต่างกัน ถ้าวันไหนดินฟ้าอากาศพร้อมอย่างนี้ ยิ่งวันไหนนั่งตลอดรุ่งแล้วให้ฝนพรำทั้งคิน วันนั้นลงได้ดี สนุกมากที่สุดทีเดียวเพราะอากาศช่วย ถ้าวันไหนร้อนกระวนกระวายภายนอกนั่งภาวนาจิตไม่ค่อยเฉียบแหลม แต่ก็ลงได้ หากลงช้า

วันไหนลงช้าวันนั้นร่างกายบอบช้ำมากที่สุดทีเดียว จิตลงช้าร่างกายบอบช้ำมาก ถ้าวันไหนจับปั๊บ ๆ ติดปั๊บ ๆ ฟุ้งลงเลยนี้ วันนั้นพอลุกขึ้นแล้วไปเลย ถ้าวันไหนมันบอบช้ำมากบางทีถึงตีหนึ่งมันยังลงกันไม่ได้ก็ยังมี นั่นนะฟังซิ ตั้งแต่หัวค่ำฟาดถึงตีหนึ่ง ทุกข์มากไหมทนทุกข์ทรมาณ แต่เรื่องจิตมันพัดกันเต็มเหนี่ยวไม่มีอ้อยเลย เรื่องลงนี้ลงได้เป็นแต่ช้ากับเร็ว วันนั้นเวลาจะลุกขึ้น คือเราเข็ดเราเป็นแล้ว พอลุกขึ้นล้มทั้งหงายเลย ล้มแล้วช่วยตัวเองไม่ได้ ขาอยู่ที่ไหนมันก็อยู่ของมัน มันตายหมดแล้ว มันเลยเจ็บเลยปวดมันตายหมดแล้ว นั่งยังงอมันก็อย่างนั้น ทีนี้พอครวหลังจำได้แล้ว วันนี้มันลำบากมาก เวลาลุกขึ้นมาต้องได้จับขาดึงออกมาวาง ขานี้เวลาจับไม่รู้สึกระมันตายแล้วตายหมด มีอรุเพราะมันเย็น จนกระทั่งเหยียดเท้าออกไปนี้ให้มันอยู่นั้น ถ้าเรากระดิกเท้านี้มันยังไม่กระดุกกระดิก อย่าลุก ลุกก็ล้มเลย ถ้ามันกระดิกได้ คู่ได้ เหยียดได้ เอ้า ลุกได้ นี่เวลามันดัดแล้วก็รู้เองใช้ไหม คือรู้ตั้งแต่ยังไม่ลุกนั้นแหละ

คือวันนี้บอบช้ำมาร่างกาย จิตลงได้ยากวันนี้ จะต้องได้จับขาตั้งออก เป็นอย่างนั้นทุกวัน ถ้าวันไหนลงได้เร็วนี้ลุกไปเลย เวลาเท่ากันก็ตามมันขึ้นอยู่กับจิตนะ ถ้าจิตลงได้เร็วนี้ไม่บอบช้ำทางร่างกาย ถ้าวันไหนลงได้ช้านี้ต้องได้จับขาตั้งออก ๆ วาง จนกระทั่งเลือดลมเดินได้สะดวก กระตึกพลิกแพลงได้แล้วลุกไปได้ นี่เราทำมาฟังซินะ นั่งไม่ได้นั่งคืบเดียว เอาเสียจนกระทั่งกันแตก แดกเลอะหมด ที่แรกออกร้อน ที่สองต่อมามันก็พอง จากพองแล้วก็แตก จากแตกแล้วก็เลอะ เวลาขึ้นเวทีไม่สนใจกับกันนะ สนใจกับธรรมเท่านั้น ฟัดกันเลย ๆ

จนพ่อแม่ครูจารย์กระตึกเอาที่ว่า กิเลสมันไม่ได้อยู่กับกายนะ ท่านเห็นว่าสมควรพอที่จะพักผ่อน หรือพออ่อนกำลังการฝึกกรรม เพราะท่านรู้นิสัยเรานั้นผาดโผนจริง ๆ ว่าอะไรจริงทุกอย่าง ที่นี้เวลาได้จังหวะฟัดกิเลสได้แล้วก็ไม่ถอย มีแต่จะเอากิเลสทำเดียว เจ้าของจะตายก็ยังไม่รู้ ท่านเลยมากระตึกเอาบ้าง กิเลสไม่ได้อยู่กับร่างกายนะ มันอยู่กับใจ ท่านว่าอย่างนั้น จากนั้นท่านก็ยกเรื่องสารตีฝึกม้ามาให้ฟัง สารตีฝึกม้าเราก็เรียนมาแล้วนี่ ในคัมภีร์มี ถ้าม้าตัวไหนมันผาดโผนโจนทะยานพยศมากที่สุดแล้ว นายสารตีเขาฝึกนั้นนะ เขาไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้กินหญ้า ไม่ให้กินน้ำไม่ให้กินหญ้า เอากันอย่างหนัก จนกระทั่งมันลดพยศลงมาเป็นลำดับ ๆ เขาก็ลดการทรมานเป็นลำดับ เมื่อมันเป็นปกติเขาก็ใช้กับม้าเป็นปกติ ท่านพูดเท่านั้น แต่ท่านไม่ได้ย้อนว่า มันไม่เหมือนหมาตัวนี้ พุดง่าย ๆ ว่าอย่างนั้นให้มันถึงใจ หมาตัวนี้มันไม่รู้จักประมาณความหมายว่าอย่างนั้น แต่ท่านเทียบม้าเท่านั้นเรารู้แล้ว

จากนั้นมาเราก็ไม่ได้นั่งตลอดรุ่งอีก ใ้ส้ทำชั่วโมงหกชั่วโมงเป็นธรรมดา แต่ไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง กันแตกเลอะเทอะ ใ้ส้แบบที่ว่าอันนั้นปุดอันนี้ปุด เดี่ยวมันตายแล้ว หลวงตาบัวนะ เอามาเขียนนี้ออกมาจากไหน ไม่ออกมาจากฟัดกันเต็มเหนี่ยวจะออกมาจากไหน ไม่ได้ออกมาจากอันนั้นปุดอันนี้ปุดนะ เพียงเท่านั้นก็มาไม้ ขี้ทุตทุตถึงเขามีเต็มอยู่นั้นปุดปิดทั้งนั้นแหละ เอามาคุยไม้กับบรรดธรรมชิ ปุดนั้นปุดนี้ยุ่งกับมันทำไม มันอยากปุดให้มันปุด มันจะแตกแตกชิ ก็เราเรียนวิชาปุดวิชาแตกให้รอบคอบ มันจะแตกไปไหนก็แตกไปชิ ได้ธรรมครองใจเลิศเลอพอ ธรรมไม่ปุดนะ มันปุดเป็นเรื่อง กิเลสมันหลอกท่านนั้นท่านนี้ เข้าใจ นี่ละฝากมาก็ฝากไปอย่างนี้ละ เข้าใจหรือ(ลูกศิษย์ ภาวนาต่อไปหรือคะ) ไม่ภาวนาต่อไปหรือจะตายก็แล้วแต่เถอะ นี่ครั้งที่สอง ภาวนาต่อไปหรือ ยังมาถามอีกอะไรกัน

ธรรมเวลาได้ขึ้นในหัวใจแล้วจะเหมือนใครเมื่อไร เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าถึงท้อพระทัยละชิ เวลาได้เกิดขึ้นแล้วไปถามใครที่ไหน ไม่ต้องถาม จำหมดเลยถามที่ไหน พระพุทธเจ้าก็รู้อย่างนี้เห็นอย่างนี้ อย่างเรามองมาเห็นนี้ ถามใครก็เห็นอยู่ที่นี่ เพียง

หยาบ ๆ ก็จะไปถามใคร นอกจากถามชื่อถามเสียง นี่ชื่อว่าไงเท่านั้น ตัวที่มองเห็นอยู่นี้ ไม่ได้ถาม มันเห็นกันอยู่แล้ว นี่จิตกับธรรมก็เหมือนกัน ที่ท่านบอกว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน จำอยู่ไหนแหละ แต่คนตาบอดก็อย่างว่า ว่าเท่าไรมันก็ไม่ฟัง ไม่สนใจ ไม่เชื่อ นี่ละมันโดนเอา ๆ ลงนรกอเวจีนี้มีแต่พวกว่านรกไม่มีนั่นแหละ พวก ลงมาก ๆ

พวกที่ยอมเชื่อพระพุทธเจ้าว่านรกมี บาปมี บุญมี มันกลัวนะ พวกนี้แม้จะทำลง ก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ได้ระมัดระวัง แต่พวกที่ลบลมดว่าบาปบุญนรกไม่มี นี่ละพวกที่ ทำเต็มเหนี่ยวลงเต็มที่เลยพวกนี้ ลงที่ว่าจ้านั้น มันไม่เห็นมันลบไว้ ความลบไว้กับความ ไม่เห็นมันมีอำนาจลบความจริงนั้นได้ยังไง นรกอเวจีมีมากี่กัปกี่กัลป์ ไม่ใช่มีมาเมื่อวาน หรือวานขึ้น พระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสรู้ขึ้นมาก็มีอยู่แล้ว ๆ จะลบล้างมันให้ไปไหน บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน มีมาตั้งแต่พระพุทธเจ้ายังไม่ได้ตรัสรู้ มากี่ มาเห็นสิ่งเหล่านี้ ๆ ก็ยอมรับตามที่มี ๆ

มาสอนโลก ส่วนดีก็บอกว่าดี ส่วนชั่วก็บอกว่าชั่ว เหตุที่ไม่ดีจะไปตกนรกเพราะ สาเหตุอันใด ให้ละสาเหตุอันนั้น จะไปทางดีได้เพราะอะไร เพราะสาเหตุอันนั้น คือทำดี ๆ ท่านก็สอนไว้ นี่ทางเดินเพื่อทางดีทางชั่ว เพื่อนรกหรือไปทางดี ก็คือการทำความดีทำชั่ว นอกนั้นไม่มี ใครจะเอาอะไรมาปิดไม่อยู่ถ้าเจ้าของยังทำดีทำชั่วอยู่ เจ้าของละเปิดทาง ให้เจ้าของเอง ทำชั่วก็เปิดทางให้ตัวเอง จะบอกว่านรกไม่มี บาปไม่มี ก็เจ้าของทำอยู่นี้ บาปทำอยู่นี้ เห็นชัด ๆ อยู่นี้ บุญก็เห็นอยู่นี้ชัด ๆ อยู่นี้ แล้วมันจะไปไหน

ที่เอามาพิมพ์นี้เอามาเล่น ๆ เมื่อไร เราเดินตายมา มันไม่มีใครถอยใครแหละ พุดจริง ๆ นะ คงจะเป็นเดชะว่ามีวาสนาอยู่อันหนึ่งเหมือนกัน เรื่องแพ็กิเลสแพ็กิงน้ำ ตาร่วงก็แพ้ แต่คำที่ว่าถอยกิเลสไม่มี น้ำตาร่วงก็เอาละมึง เอากูขนาดนี้เทียว ลงกูมึง นะมันถึงใจ คือเคียดแค้นให้กิเลสถึงขนาดกูมึงภายในใจ ไม่ได้ออกมาข้างนอก โถ มึง เอากูขนาดนี้เทียวนะ เอ้า ยังไงมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ไปก็ไปอบรมกับครู บาดอาจารย์แล้วมาอีก ฟัดอีกหงายอีก ยังสู้ไม่ไหว เอาอีกกลับมาอีก ฟัดอีก หงายอยู่ เรื่อย ๆ อย่างนั้นแหละ แต่ไม่ถอย

ฟัดเรื่อย ๆ ต่อจากนั้นไปมันก็ได้จังหวะ พอได้จังหวะฟัดใหญ่จนกระทั่งกันแตก เห็นไหม นี่เอากิเลสขั้นนี้ได้นะ กันแตก กันแตกก็ไม่ถอย หนักตลอดการทำสมาธิเพียร ของเราเราพุดจริง ๆ ที่จะให้ดำเนินติดความเพียรของเจ้าของว่า ตรงนั้นย่อหย่อน อ่อนแอไม่มี มีแต่ โอ้โฮ ๆ อย่างนั้นมันก็ได้ ๆ คืออย่างทุกวันนี้ทำอย่างนั้นตายเลย เพราะกำลังวังชาก็ดี ความมุ่งมั่นต่อแดนสวรรค์พรหมโลกนิพพานก็ไม่มีเหมือนแต่ ก่อน แต่ก่อนมุ่งพระนิพพานอย่างเดียว ให้ถึงความพ้นทุกข์เป็นพระอรหันต์เท่านั้น นี่

เรียกว่าความมุ่งมั่น เดี่ยวนี้มันไม่มีมันหมด มันหมดราคาค่าราคาอะไรก็แล้วแต่เถอะ มุ่งจะไปสวรรค์ก็ไม่มุ่ง จะไปนิพพานมันก็ไม่มุ่ง ที่นี้ความเพียรมันจะหนักอย่างนั้นได้ยังไง มันก็ตายเท่านั้นซิ เดี่ยวนี้มันไม่มุ่งมั่นหมดราคาแล้ว คงจะเป็นเพราะความเฒ่าแก่ชราที่แหละ เวลามันมุ่งมั่นขนาดนั้นะ

ไปที่ไหน ๆ เป็นแบบอัครรรยทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เอาใครไปด้วย ไปคนเดียว ๆ ตลอดเลย เต็ดขนาดนั้นแหละ ตื่นมาปั๊บขัดกันแล้วระหว่างจิตกับกิเลสกับสติ ปัญญา จ่อกันอยู่แล้ว ๆ ขนาดนั้นมันหนักไหมล่ะ ถึงเวลาตั้ง ๙ ปีนะ แสดงว่าเรานี้หนักมากอยู่ วาสนาหายามากอยู่ ความเพียรขนาดนั้นมันถึงขนาดตั้ง ๙ ปี อันนี้มันก็มีส่วนอยู่ที่ว่า ที่เราอนใจมันก็มี เช่นอย่างติดสมาธิอยู่ ๕ ปี ก็เรียกว่าอนใจ เป็นความสุขความสบาย แต่ความเพียรมันก็เร่งอยู่ในสมาธิของมันนั้นแหละ ให้อยู่เฉย ๆ มันไม่อยู่แหละ เป็นแต่เพียงว่านี่เป็นวงนอนใจ คือได้รับความสบาย แล้วก็อยู่ในสมาธิทั้งวันมันก็อยู่ได้สบาย ไม่ต้องยุ่งกับอะไร นี่เรียกว่าอนใจอยู่ ๕ ปี

ในระยะ ๙ ปีนั้นที่นอนใจอยู่ ๕ ปี พอก้าวจากนั้นออกทางด้านปัญญานี้ไม่นานนะ ออกทางด้านปัญญานี้ก็ผาง ๆ ๆ เรื่อย พ่อแม่ครูจารย์ผู้คอยแนะแนะตลอด แนะนำอย่างถูกต้อง ๆ ที่ไหนผาดโผนโจนทะยานมากไป ท่านก็รั้งเอาไว้ เช่นอย่างนั่งสมาธิตลอดรุ่ง ๆ ทั้ง ๆ ที่จิตลง ได้เล่าถวายท่านนี้ โธ อาจหาญมากนะ แต่ก่อนก็เหมือนผ้าพับไว้ เหมือนครูบาอาจารย์ทั้งหลาย เวลาขึ้นไปหาครูบาอาจารย์ก็ริยามารยาทเรียบร้อย ธรรมดา แต่เวลาได้รู้ธรรมในหัวใจขึ้นแล้ว ขึ้นไปก็ริยาไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ คึกคักซิงซังตึงตัง พุดออกมานี้ผาง ๆ ๆ เลย เหมือนจะไปสอนท่านว่างั้นเถอะ สอนหลวงปู่มันแต่ความจริงคือไปเล่าธรรมะที่เราเห็นให้ท่านฟัง เพื่อท่านจะได้แนะนำสั่งสอนเรา ที่นี้มันรู้ยังงัยมันก็ขึ้นเต็มเหนี่ยวของมัน นี่ละพลังของจิตเข้าใจไหม

กิริยาอันนี้มันเป็นขึ้นมาเองนะ ขึ้นผาง ๆ เต็มที่ ท่านก็คงคิดขำ ๆ ในใจแหละ โห้ นี่บ้ามันขึ้นแล้ว ได้หลักแล้ว คงว่าอย่างนั้นนะ ท่านนั่งเฉยนะ เวลาเราเล่านี้ท่านนั่งเฉย เราก็เล่าเต็มเหนี่ยวของเราวิธีการพิจารณาอย่างไร ๆ จิตลงได้ยังไง ๆ เล่าให้ท่านฟัง พอจบแล้วก็นั่งหมอบละที่นี้ละ หมอบคอยฟังท่าน โห เวลาท่านขึ้นอีกเหมือนกันนะ ผางเลยนะ มันต้องยังงั้น ขึ้นเลยนะ เอาละที่นี้ได้ที่แล้ว ฟาดมัน เอาเลยนะ อัดภาพนี้ไม่ได้ตายถึง ๕ หนแหละ เราไม่ลืมนะ มันตายเพียงหนเดียวเท่านั้นละ เอาที่นี้ได้ที่แล้วได้หลักแล้ว เอาให้เต็มเหนี่ยวนะ เสียท่านเปรี้ยง ๆ ที่พิจารณามานี้ถูกต้องแล้ว เอาให้เร่งอันนี้ให้หนักเข้าไป ให้คล่องแคล่วว่องไว เอาเลยที่นี้ เอาเลย อัดภาพมันไม่ได้ตายถึง ๕ หนละ มันตายหนเดียวเท่านั้น เขาไม่ภาวนาเขาก็ตาย เราตายในวงภาวนาในสนามรบ เอาตายเลย

หมาตัวนี้เมื่อได้เจ้าของอยู่อย่างนั้นก็ทิ้งจะเห่าจะกัด โอ้ย มาเอาอีก ๆ จนกระทั่งถึงท่านรังเอาไว้ คือนิสัยผาดโผน จากนั้นก็เป็นพัก พอจิตพักเข้าเป็นสมาธิแน่นหนา มันคงได้แล้วในขั้นสมาธิ นอนใจ มาเข้าอยู่จุดนี้ ๕ ปีเราพูดจริง ๆ มาซ้ำที่ว่า ๙ ปีนี้รวม ๕ ปีที่ติดในสมาธิ นอนใจอยู่ในนี้ ๕ ปี พอออกจากนั้นแล้วก็ไม่นาน พอก้าวถึงด้านปัญญา นี่มันพุ่ง ๆ สิ่งไม่เคยรู้ สิ่งไม่เคยเห็นเห็น ไม่ต้องถามใครนะ คือธรรมชาติเหล่านั้น ๆ มีอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงว่าเรายังไม่รู้ไม่เห็น เหมือนว่าสิ่งเหล่านั้นไม่มี เวลามันออกรับกัน ๆ นี่มีแต่อ้อ ๆ อย่างนี้หรือ พระพุทธเจ้ารู้รู้อย่างนี้หรือ มันจำของมัน มันชิมมัน ชาบมันรู้

อะไรมาคาดไม่ได้นะ เรื่องสติธรรมปัญญาธรรมถ้ามันได้กระจำไปแล้ว ไม่มีอะไรมาปิดมาบังได้เลย แล้วไม่เชื่อใครด้วยนะ ไม่เอาใครมาเป็นพยาน มีแต่อ้อ ๆ ยอมรับพระพุทธเจ้า ที่ทรงแสดงไว้นั้น อ้อ อย่างนี้ละหรือ ๆ คือท่านสอนไว้อย่างนั้น แต่เราไม่เห็นก็เป็นปัญหา พอรู้เข้าไป อ้อ ทันทีเลย ด้วยเหตุนี้เองการแสดงธรรมเราจึงไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุนี้ ฟังซีสามแดนโลกธาตุ เราไม่เคยสะทกสะท้าน ไม่เคยกลัว ไม่เคยกลัวกับอะไร เป็นธรรมล้วน ๆ ออกพุ่ง ๆ ถึงวาระที่จะควรออกหนักเบาอย่างน้อยเพียงไรมันจะออกของมันเอง ๆ ไม่ต้องคาดต้องหมายต้องดันต้องเดา ออกตามจังหวะที่เหมาะสม ๆ จะควรหนักเบา หนักเองเบาเอง ไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น เรื่อยมานี้

ที่สอนโลกเราสอนด้วยความบริสุทธิ์ใจทุกอย่าง ไม่มีอะไรสงสัยภายในจิตใจแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่นำมาสอนแนใจร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ว่าไม่ผิด ๆ เลย เพราะถอดออกมาจากความแนใจ จึงได้สอนได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก่อนที่จะมาสอนอย่างนี้เป็นยังไง เดนตายมานี้ นะ โถ หนักมาก หนักทุกด้านทุกทาง ก็มีเบาบ้างที่ว่าจิตเป็นสมาธิ มีเบาสบาย อยู่บ้าง เพลินในสมาธิ อยู่ไหนอยู่ได้สะดวกสบาย จิตนี้แน่วตลอดเวลา พออยู่พอกินแล้ว จนกระทั่งก้าวออกปัญญา ทีนี้ก้าวออกปัญญามันไม่ได้เป็นอย่างนั้นซิทางปัญญา รู้ไปตรงไหน เห็นไปตรงไหน แก้กิเลสไปตาม ๆ กัน ฆ่ากิเลสไปตาม ๆ กัน อ้อ ๆ อย่างนี้หรือปัญญา อ้อ อย่างนี้หรือปัญญา มันยิ่งพุ่งใหญ่เลย พอออกทางด้านปัญญานี้ได้ รังเอาไว้ ไม่รังไม่ได้มันผาดโผนโจนทะยานมากทีเดียว

นี่พูดมานี้ ไม่เห็นพูดถึงเรื่องปุต ๆ แปร ๆ อะไร เพียงเท่านั้นก็ อันนั้นปุต อันนี้ปุต ต่อไปนี่เวลากินข้าวลงไปนี่ นี่ลื่นปุตกินข้าวไม่ได้ นั่นตอนมันจะตาย เข้าใจไหม พอเคี้ยวลงไปนี่ ลื่นปุต แล้วฟันปุต เคี้ยวไม่ได้ละ ไม่ได้ก็ตายเสียจะได้ไม่เคี้ยว นี่ปัญหาธรรม ตอบกันอย่างนี้ เข้าใจไหม

ไอ้เรื่องที่ว่าหยาบว่าโลน อย่าเอามาเกี่ยวข้องกับธรรมนะ ที่พูดที่ว่านี้ ว่าท่านพูดหยาบพูดโลน กิเลสมันป้องกันตัวต่างหาก มันไม่ให้เข้าไปแตะมัน ตัวหยาบโลนที่สุดคือกิเลส เข้าใจไหมล่ะ เวลาพูดอะไรออกมามันจะหาเรื่อง ว่าท่านพูดว่าหยาบ ว่าโลน ว่าสกปรกโสम्म คือ ตัวกิเลสมันสกปรกเต็มตัวของมันแล้ว ธรรมะเป็นน้ำที่สะอาด ชะล้างออกไปอย่างนั้น มันไม่ให้แตะของมัน มันหาว่า พูดหยาบ พูดโลน พูดสกปรก นั้นมันหาเรื่องใส่ธรรม อะไรจะสะอาดยิ่งกว่าธรรม น้ำหนักใดที่จะเหนือกว่ากิเลส พัดกิเลสให้ขาดสะบั้น อันนั้นออกมา ๆ เป็นน้ำหนักต่างหาก ไม่ได้เป็นความหยาบโลน ท่านเอาน้ำหนักทุ่กัน ๆ ถ้ากิเลสมีน้ำหนักมากกว่า ธรรมอาภัพ ล่มเลย จมเลย หงายเลย ถ้าธรรมมีน้ำหนักมากกว่า กิเลสหงาย ๆ เพราะฉะนั้น น้ำหนักจึงเป็นสิ่งจำเป็นมาก ระหว่างกิเลสกับธรรมต่อสู้กัน จะใช้น้ำหนักนะ ถ้าน้ำหนักทางไหนมากกว่า ทางนั้นชนะ นี่น้ำหนักของธรรมมากกว่า กิเลสแพ้ ๆ

นี่ที่เอามาแสดง เพื่อให้ถึงใจ ๆ ผู้ฟัง ได้แก่น้ำหนัก เข้าใจรีเปล่าละ มาละมาทางมาว่า ท่านเทศน์หยาบ เทศน์สกปรก เราไม่เคยคิดนะไอ้เรื่องว่าหยาบ ว่าสกปรก ไม่เคยคิดในการสอนธรรม อะไรที่เหมาะสมซึ่งจะปราบกิเลสได้ อันนั้นจะออกมา รับกันทันที ๆ สำคัญก็คือ แง่หนักเบา ถ้าธรรมะหนักเท่าใด กิเลสยิ่งหงายเร็ว ๆ ถ้าธรรมะไม่มีน้ำหนัก กิเลสก็ต่อสู้ได้ กิเลสมีน้ำหนักกว่า ธรรมะหงาย

ใครอย่ามาคิดว่า ท่านพูดหยาบพูดโลน ผิดทั้งเพนะ เราไม่เคยมีเจตนาอย่างนั้น เราเอาน้ำหนักที่จะเปรียบเทียบกันต่อสู้กัน นี่เวลาเห็นชัดเจนก็คือ เห็นเวลา พัดกับกิเลสภายในหัวใจเรา กิเลสมีน้ำหนักขนาดไหน ทางนี้ก็ออกแบบเดียวกัน ๆ ใ้เหนือกัน ยกตัวอย่าง เช่น เราออกมาจากภูเขามาไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา คำนวณเวลาแล้ว ถึงขนาดนั้นยังไม่ถึงบ้านเขานะ คืออดอาหารมาหลาย ๆ วัน ที่นี้พอจะไปบิณฑบาตนั้น ถึงเวลามันหิวมากแล้วถึงจะไป ไปมันจะไปไม่ถึงบ้านเขา เราต้องคำนวณเวลาไว้ คำนวณกำลังของเรากับทางเดิน โกล่โกล่ขนาดไหน ถ้าสมมุติว่าวันพรุ่งนี้อดไปอีก แล้ววันมะริจะไปอย่างนี้มันจะไปได้ไหม คำนวณ ถ้าไปไม่ได้ เอ้า ถ้างั้นไปเสียวันพรุ่งนี้ วันพรุ่งนี้ไป กำลังกะว่าพอดี พอไปถึงบ้านเขา ถึงอย่างนั้น พอไปถึงกลางทาง มันหมดแล้วกำลัง ไปไม่ไหว ต้องนั่งอยู่กลางทาง พักชั่วคราวเสียก่อน นี่แหละตอนมันรับกัน น้ำหนักรับกัน

พอนั่งอยู่สักเดียวกิเลสเกิดนะ ไม่ใช่ธรรมเกิด กิเลสเกิดขึ้นมาแล้ว นี่เห็นไหม ขึ้นแล้ว เป็นคำพูดเหมือนคนเราพูดขึ้นมาในท่ามกลาง เพราะจิตกับสติอยู่ด้วยกัน เป็นธรรมอยู่ด้วยกัน กิเลสแทรกขึ้นมามันก็รู้ทันที นี่เห็นไหม ท่านอดอาหารที่จะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม ถ้าหากว่าเราจะเชื่อตามกิเลส ก็ว่า

โห นี่เราจะตายแล้ว ไหมโหวละ ต่อไปนี้เราไม่อดอีกแหละ ทำความเพียรแบบนี้ไม่เอา
 แหละ กลัวตาย นี่กิเลสมันกล่อมจุดนี้ใช้ใหม่ละ แต่ธรรมะขึ้นรับกันนะ ก็การกินนี้ กิน
 มาตั้งแต่วันเกิด ที่นี้ธรรมะขึ้นนะ ที่แรกกิเลสขึ้นเสียก่อน พอกิเลสขึ้นจบลงแล้วธรรมะก็
 ขึ้น ก็การกินนี้เคยกินมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงปานนี้ ก็ไม่เคยเห็นวิเศษวิโสอะไร
 อดเพียงแค่นี้จะตายหรือ เอาตายก็ตายซี นั้นเห็นไหม ฟุ้งเลย นั้น นี่ละเรียกว่า ธรรม
 เกิดแก่กัน เรียกว่า น้ำหนัก แก่กัน พอยกออกมาพูดได้ ก็มาพูดให้ฟัง ที่มันพืดกันอยู่
 ภายใน ล้วนแล้วแต่พลังของกิเลสกับธรรมพืดกัน ทางไหนมีน้ำหนักมากกว่า ทางนั้น
 ชนะ ๆ

สำคัญที่ใครภาวนาอะไร เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ขึ้นมา มีแต่เรื่องเอาชวากเอาหนาม
 มาตีหมุ่ตีหมาเราไม่ยากฟังไม่ยากเห็น พระพุทธเจ้าสลับ ๓ หน พระสาวกบางองค์
 ฝ่าเท้าแตก ท่านเดินจงกรมฝ่าเท้าแตก พระจักษุบาลก็ตาแตก หมอเขาแนะนำให้นอนไม่
 นอน พอตาแตกใจก็สว่างจ้าขึ้น บรรลุเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย ตาใจมันเลิศกว่าตา
 เนื้อเป็นไหน ๆ

โห ธรรมนี้ พระพุทธเจ้าควรท้อพระทัยถึงท่อนะ ไม่ท้อยังงั้ธรรมชาตินี้ไม่มีใคร
 เห็น ก็เห็นแต่ส้วมแต่ถ่านนอนจมกันอยู่ที่นี่ เห็นว่าส้วมว่าถ่านดี ๆ อรรถธรรมดีที่ไหนไม่
 เคยสนใจ มันก็เห็นแต่ส้วมแต่ถ่านดี ๆ คลุกเคล้ากันอยู่นั้นจะว่าไง ผู้ท่านผ่านไปหมด
 แล้วท่านมาเห็นท้อพระทัย โห จะสอนไปได้ยังงั้ มันเป็น ขอให้ได้เห็นอันหนึ่งขึ้นมา
 แต่ก่อนไม่เคยเห็นก็เหมือนกับเรากับเขา เราเหมือนเขา เขาเหมือนเรา ไม่เห็นมีใคร
 แปลกต่างกัน พอมันฟุ้งขึ้นมาแล้วมันเห็นนี่นะ แต่ก่อนพระองค์ก็เคยเกิดแก่เจ็บตายใน
 วัฏจักรส้วมถ่านนี้มาเท่าไร ก็กัปก็กัลป์ ก็อยู่ได้เหมือนโลกทั่ว ๆ ไปอยู่กัน พอผางขึ้นมา
 เท่านั้น โห นั้นเห็นไหมละ มันต่างกันอย่างนั้นนะ จึงได้ท้อพระทัยที่จะดึงสัตว์โลกให้
 ผ่านพ้นขึ้นมา โห ไหมโหวแล้ว นี่ละเลิศขนาดไหน

อย่างเราทำทุกวันนี้ เราทำเต็มเม็ดเต็มหน่วยของเรา ด้วยหัวใจที่เต็มไปด้วย
 เมตตาดต่อโลก ไม่มีคำว่า กลัวหมดกลัวยังอะไรไม่มี มีมามากน้อยเพียงไร สละออก
 ตลอดเวลา เพราะอำนาจแห่งเมตตาดธรรมนี้ มันอยากให้อยู่แล้ว ไม่มีมันก็อยากให้ เมื่อ
 มีมันจะเอาไว้ได้ยังงั้ มันก็ออกทันที ๆ

ก็อย่างที่เราเคยพูดให้ฟังแล้วนี้ เราช่วยโลกนี้มันทั่วประเทศไทย นี่เอาความจริง
 มาพูดนะ คือช่วยเต็มกำลังจริง ๆ ของมีมากเท่าไร ออก ๆ ตลอด เราไม่เคยเก็บเคยสั่ง
 สมแม้เม็ดหินเม็ดทราย ไม่มีในใจเรา เราเพื่อโลกทั้งนั้น ๆ การทำของเราจึงเต็มเหนี่ยว
 ทุกอย่าง การสงเคราะห์สงหาโลกสงสารทั้งใกล้ทั้งไกลทั่วประเทศไทยทั่วถึงกันหมด ฟัง
 ซี ออกจากเราคนเดียวนี้ ส่งเสียไปทุกแห่งทุกหนที่มีความจำเป็นหนักเบาเล็กน้อย ส่ง

มาตลอดนะ ไม่ใช่ธรรมดา ไม่ใช่เป็นเมื่อสองสามวันนี้นะ เป็นมาตลอดอย่างนี้ แต่เราไม่ถึงเวลาพูด เราก็อไม่พูด แต่ความเป็นของเรา เป็นมาอย่างนั้นตลอด ๆ

ที่นี้มันก็ผิดซี เพราะเขาไม่เคยทำอย่างเรา เขาไม่เคยเห็นที่ไหนอย่างเรา พวกข้าศึกศัตรู พวกกิเลส พวกโจรพวกมาร มันก็มีทางที่จะแทรกเข้ามาได้ในแง่ต่างๆ หาอุบายโจมตีเราก็มีย แต่เราไม่เคยสนใจเรื่องมูตรเรื่องคุณ กับเรื่องธรรมมันเข้ากันได้ที่ไหน ใครจะว่ายังไง ๆ เราไม่เคยสนใจกับใคร เราจะทำตามเรื่องของธรรมล้วน ๆ เราไม่ได้ทำตามแบบส้วมแบบถ่าน แบบกิเลสตัณหา แบบข้าศึกศัตรูที่มันเคยกัดเคยฉีกกันมาแล้ว มันจะมากัดฉีกเรามากัดฉีกไม่ได้ เราคือเรา เราก็อทำของเราไปอย่างนี้ จึงไม่เคยห่วงไหวกับใครว่า จะมาตำหนิติเตียนเราว่าทำอย่างนั้นผิด อย่างนี้ถูกพวกนี้มันไม่ได้ทำอะไร มันคอยแต่ที่จะมาทำลาย ดีไม่ดีทำลายจิตใจประชาชนให้หันตามไปด้วยความคิดเป็นพิษเป็นภัยของปากมันได้นะ

เราไม่มีอะไรจริง ๆ เราบอตรง ๆ หมดก็ตายไปด้วยความหมดนี้แหละ ทำเต็มเหนี่ยวของเรา ใครจะตำหนิติเตียนว่า เราทำเพื่อนนั้นเพื่อนี้ เพื่ออะไร รายได้รายเสียกับผู้ใด เราไม่มี เราให้ด้วยการไม่หวังตอบแทนทั้งนั้น ให้ไปหมดทั่วประเทศไทย เราไม่มีการแบ่งส่วนปันส่วนกับผู้ใด ที่จะหวังเอาอะไร ๆ กับใคร เราไม่มีในหัวใจเรา ให้มากให้น้อย ให้ด้วยความจำเป็นตามที่เราพิจารณาแล้วทุกสัดทุกส่วน เราให้ไปอย่างนี้ เราจึงไม่มีอะไรสงสัย ใครจะมาหาว่าอะไร มันก็ออกมาจากปากของมันสกปรก มันก็ไปเป่าหูใคร ถ้าคนหลงกลมันก็สกปรกไปตามมัน เสียหายไปตามมัน สร้างบาปสร้างกรรมใส่ตนเอง เราสร้างถ้าพูดว่ากุศลกับโลกก็ถูก เราไม่ได้สร้างบาปสร้างกรรมอย่างนั้น พวกนี้พวกสร้างบาปสร้างกรรม ก็กับการสร้างการกุศลของเรา มันเข้ากันได้ไหมละ พิจารณาซิ

คนหนึ่งทำความเมตตาถ้วน ๆ ต่อสัตว์โลกไม่มีประมาณ คนหนึ่งจะมาหาเรื่องนั้นใส่ หาเรื่องนี้ใส่ หาเท่าไรมันก็ไปเผาเจ้าของ ๆ นั่นแหละจะไปเผาใคร ผู้ทำดีความชั่วจะไปเผาได้หรือ คนทำชั่วนั้นแหละ ออกจากปาก ออกจากความคิดของใจ มันทำเจ้าของให้จมลงในรกได้ไม่สงสัยนะ เราก็บอกเตือน เพราะเราไม่อยากจะคิด ไม่อยากให้ทำสิ่งที่ไม่ดี ที่เรานำนี้สุดยอดแล้วในหัวใจของเรา เราไม่สงสัยแล้วในการทำต่อโลก

คิดดูตั้งแต่ยังไม่ตายเรายังทำพินัยกรรมแล้ว ฟังซินะ งานศพของเรานี้ ใครมาบริจาคมากน้อยเราจะเอาเข้าคลังหลวงหมด แต่การเข้าคลังหลวงเราก็อจะซื้อทองคำ เงินทุกบาททุกสตางค์เราจะเปลี่ยนซื้อทองคำเข้าคลังหลวงหมดเลย เราจะเผาเราด้วยไฟหรือเขาไม่เผา โยนลงเหวไหนเราก็อไม่สนใจนะ ประสาถึงขยะ สนใจกับมันอะไร นี้ตาม

ธรรมดาเขาจะไม่ปล่อยแหละ เขาต้องเผาต้องฝังอะไรแหละ ก็เป็นเรื่องของเขา เราไม่สนใจ ถ้าว่าเผา ก็เผาด้วยไฟ เราจะไม่เอาเงินมาเผาอะ เงินนี้ยังจะเป็นประโยชน์ต่อโลก เราจะนำไปเป็นประโยชน์ต่อโลก อันไหนที่มันสิ้นสุดลงไปแล้ว ทำประโยชน์ไม่ได้แล้ว เช่น กระดุกเรานี่ ใครจะเอาไปไหนก็ไปเถอะว่างั้น มีเท่านั้น

ใครอย่ามาสร้างบาปสร้างกรรมกับการสร้างประโยชน์ให้แก่โลกของเรานะ ถ้าไม่อยากจะมาคิดนะ อย่ามาคิดอย่ามาพูดนะ เราพูดจริง ๆ เราไม่มีอะไรในโลกนี้ สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรติดใจเรา เรื่องเหล่านี้มันเรื่องสกปรก เอามาโปะยังงั้น มันก็ไม่ติดเรา มันจะไปติดเจ้าของมันนะ ผู้คิดผู้พูดขึ้นมานั้นนะ มันจะไปจมกับผู้นั้นนะ เราบอกว่าเราไม่จม บอกตรง ๆ เราไม่มีได้มีเสียกับอะไรแล้วสามแดนโลกธาตุนี้ เวลามีชีวิตอยู่นี้เราก็กทำประโยชน์ให้โลกเต็มกำลังของเรา เต็มตลอดเวลา

เราไปด้วยเมตตาณะ ไปที่ไหน ๆ นะ เห็นไหมวันหนึ่ง ๆ เราไปทำประโยชน์ให้โลก นี้โกดังดูซิข้างหลังนะ แน่นอัดอยู่นั้น ซ้อมาแต่ละครั้ง ๆ เป็นแสน ๆ แสน ๆ อัดเข้าไป ๆ ทางไหนมีความจำเป็น ไม่ว่าทางวัดทางวา เฉพาะอย่างยิ่งทางโรงพยาบาล มาที่ไหนก็มา เราอยู่ก็ตามไม่อยู่ก็ตามเราสั่งเสียไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้มีอัตราเสมอกันหมด ทุกอย่างทุกรถทุกคัน ทุกโรงพยาบาลให้เสมอกันหมด ไม่มีอัตราอื่นอยู่ตลอดเวลา

เราไปกรุงเทพฯ เขาก็ปฏิบัติหน้าที่ของเขาอย่างนี้ บกบางไม่ได้นะ นี่เห็นไหม เราทำประโยชน์ให้โลกอยู่อย่างนี้ เราไปที่ไหนก็ทำอย่างนี้ จะให้เราทำอะไรชั่วเราทำไม่ได้ เราบอกจริง ๆ เราไม่ทำ เราทำแต่ประโยชน์ให้โลกเท่านั้น อย่ามาคิดอกุศลว่า เพื่อเรา มันไม่ใช่เพื่อเรานะ มันจะเผาเจ้าของนะ เราไม่มีอะไร พูดให้ตรง ๆ ไม่มีอะไรจะเข้าไปถึงได้เลยว่างั้นเถอะนะ เรื่องเหล่านี้มันจะไปโปะเจ้าของ เผาเจ้าของนั้นนะ อย่าคิดนะ เราบอกตรง ๆ คิดไม่ดีเท่าไรจะเผาเจ้าของทั้งนั้นแหละ ไม่เผาคนอื่นนะ จะให้เราเป็นตามที่เขาคิด ไม่มีทางเป็น เพราะเราไม่ได้เป็นอย่างนั้น จะทำอะไรให้เป็นก็ไม่ใช่ ให้พากันจำเอานะ

เรื่องการช่วยชาติเราช่วยเต็มเหนี่ยวอย่างนี้เรื่อยมา รอบด้านไม่ว่าใกล้ว่าไกล ยิ่งใกล้เหล่านี้ มีอยู่ทุกแห่งทุกหนรอบเมืองอุดรธานี มีทุกแห่งทุกหนเราช่วยตลอดรอบ โรงร่ำโรงเรียนทุกอย่าง เอาให้เงินดงเงินเดือนตามโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาลที่ไหนให้ทั้งนั้น ๆ จนไม่มีเงินจะให้ ไม่มีสมบัติจะให้เวลานี้

นี่เราทำประโยชน์ให้โลก เหมือนตะกร้าตักน้ำ พอยกขึ้นนี้ชำแหละหมดเลย ๆ แล้วเราจะเอาความชั่วที่ไหนมาทำให้โลกได้มาตำหนิ แล้วติดปากติดคอติดใจเขา ไปเป็นมงคลของเขาละ นอกจากไฟจะเผาหัวเขาเท่านั้นเอง เราจึงเตือน อย่ามาคิด

นะ คิดเท่าไรขาดทุนตลอด จนฉิบหายป่นปี้ จากความคิดเจ้าของ จากปากเจ้าของ
นั่นแหละ จะไม่ไปไหนนะ สำหรับเรา เราไม่มีปัญหาอะไรกับโลกแล้ว เราช่วยในเวลา
ขั้นธ้อยู่เท่านั้น พอขั้นธหมดสภาพแล้วก็ดีดผิงเลย ก็บอกชัดเจนแล้ว ชาตินี้เป็นชาติ
สุดท้ายของเรา เราบอกขนาดนั้น เราไม่เคยสะทกสะท้านกับโลกชี้หมูชี้หมา โลกถึง
ขยะเหล่านี้ เราถึงพูดได้อย่างอาจหาญ ตามหลักธรรมที่ไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใดมา
ดั้งเดิม เราพูดตามอรรถตามธรรม ตามความจริง เอาละวันนี้ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวันทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร

WWW.Luangta.com หรือ **www.geocities.com/bantadd**